

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VII Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waclawa Macińska

Sędziowie : SO Bożenna Kaczorowska

SO Robert Kuczyński

Protokolant: Małgorzata Miodońska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko Politechnice (...)

o ustalenie i dopuszczenie do wykonywania pracy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu X Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lipca 2011 roku sygn. akt X P 668/11

I oddala apelację,

II zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.050 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym : 300 zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu pierwszo instancyjnym (60 zł) , kasacyjnym (120 zł) i dwukrotnie apelacyjnym (120 zł) oraz 2750 zł opłaty od skargi kasacyjnej

UZASADNIENIE

Powód Z. M. pozwem skierowanym przeciwko Politechnice (...) we W. odwołał się od oświadczenia pracodawcy o stwierdzeniu wygaśnięcia stosunku pracy łączącego strony, wnosząc o ustalenie nieważności tego oświadczenia oraz o nakazanie stronie pozwanej, aby zawarła z powodem umowę o pracę na poprzednich warunkach i o dopuszczenie do wykonywania pracy.

Na rozprawie w dniu 13 lipca 2011 r. /k.78/ powód cofnął roszczenia o ustalenie nieważności oświadczenia Rektora strony pozwanej z dnia 15 lutego 2007 r. o wygaśnięciu umowy o pracę i o nakazanie stronie pozwanej zawarcia z powodem umowę o pracę na poprzednich warunkach i w to miejsce wniósł o ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal oraz w dalszym ciągu wnosił o dopuszczenie do wykonywania pracy.

Strona pozwana na rozprawie w tym dniu wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu we wskazanym zakresie.

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powód podał, iż był zatrudniony na Politechnice (...)we W.od dnia 01 listopada 1970 r. do dnia 01 grudnia 2006 r. na stanowisku starszego asystenta, adiunkta posiadającego stopień dr hab. profesora nadzwyczajnego. W dniu 30 maja 2005 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)złożył wniosek o wszczęcie w stosunku do powoda postępowania dyscyplinarnego. W dniu 06 października 2005 r. Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)wydała orzeczenie, mocą którego

uznała powoda za winnego zarzucanych mu czynów, za co wymierzyła mu karę zwolnienia z pracy połączoną z zakazem przyjmowania powoda do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat od ukarania. Na skutek odwołania powoda od wskazanego orzeczenia, Komisja Dyscyplinarna przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego W. orzeczeniem z dnia 01 grudnia 2006 r. utrzymała w mocy zaskarżone

orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...).

Powód odwołał się również i od tej decyzji, wynikiem czego Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 września 2008 r. (sygn. akt III APo 2/07), uchylił zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W. z dnia 01 grudnia 2006 r. oraz zniósł postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W..

Powód wskazał, iż Rektor Politechniki (...) pismem z dnia 15 lutego 2007 r. złożył mu oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia, nie uwzględniając faktu, iż powód odwołał się od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej. Zdaniem powoda został on bezprawnie pozbawiony prawa do wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego i winien zostać dopuszczony do wykonywania pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana - Politechnika (...) we W., w odpowiedzi na pozew /k.69-70/ wniosła o oddalenie powództwa w całości z uwagi na jego oczywistą przedwczesność oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany pracodawca zarzucił, że działanie Rektora w niniejszej sprawie nie było w żadnej mierze bezprawne, gdyż stosunek pracy powoda wygasł z mocy samego prawa na skutek prawomocnego ukarania go karą dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego – art. 127 ust.1 pkt.3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym. Strona pozwana podniosła nadto, iż postępowanie dyscyplinarne w sprawie powoda nadal trwa, bowiem na skutek wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 września 2008 r., Komisja Dyscyplinarna ds. Nauczycieli Akademickich przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W. orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2009 r. uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...) z dnia 06 października 2005 r. i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania tej Komisji. Zaś postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...) nie zostało jeszcze zakończone. W związku z tym, zdaniem strony pozwanej powództwo jest przedwczesne.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. akt X P 668/11) /k.80/ Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w zakresie roszczeń o ustalenie nieważności oświadczenia Rektora strony pozwanej z dnia 15 lutego 2007 r. o wygaśnięciu umowy o pracę na poprzednich warunkach (pkt I), zaś dalej idące powództwo oddalił (pkt II). Sąd Rejonowy, ww. wyrokiem, zasądził nadto od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III) oraz zaliczył na rachunek Skarbu Państwa koszty sądowe w zakresie w jakim powód był zwolniony od obowiązku ich uiszczenia (pkt IV).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód Z. M. był pracownikiem Politechniki (...) we W. w okresie od dnia 01 marca 1975 r. do dnia 01 grudnia 2006 r. kolejno na stanowiskach: starszego asystenta, adiunkta, adiunkta posiadającego stopień dr hab. profesora nadzwyczajnego, w Instytucie (...).

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za ostatnie trzy miesiące pracy liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4.680,00 zł brutto.

W dniu 30 maja 2005 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...) złożył wniosek o wszczęcie w stosunku do powoda postępowania dyscyplinarnego, obwiniając go o wielokrotne popełnienie plagiatu i naruszenie norm etycznych i dobrych obyczajów w nauce. Uczelniana Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli

Akademickich Politechniki (...)orzeczeniem z dnia 06 października 2005 r. (sygn. akt KD - NA 2/2005) uznała powoda za winnego zarzucanych mu czynów, za co ukarała powoda karą zwolnienia z pracy połączoną z zakazem przyjmowania do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat od ukarania.

Na skutek odwołania się powoda od wskazanego orzeczenia do instancji wyższej, odwoławcza Komisja Dyscyplinarna przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.orzeczeniem z dnia 01 grudnia 2006 r. (sygn. akt (...) -17/06), utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...).

Wobec powyższego, Rektor pozwanej uczelni pismem z dnia 15 lutego 2007 r. zawiadomił powoda, że na skutek wymienionych orzeczeń Komisji Dyscyplinarnych, w dniu 01 grudnia 2006 r. z mocy prawa wygasł stosunek pracy zawarty z powodem, zgodnie z art. 127 ust.1 pkt.3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym.

Po odwołaniu się przez powoda od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W., Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 września 2008 r., sygn. akt III APo 2/07, uchylił zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.z dnia 01 grudnia 2006 r. oraz zniósł postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.. Sąd Apelacyjny wskazał, że w sprawie powoda zachodzi nieważność postępowania, gdyż powód nie został w sposób należyty powiadomiony o toczącym się postępowaniu przed Komisją Dyscyplinarną przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.. Natomiast Sąd ten nie rozpoznawał merytorycznie zarzutów stawianych obwinionemu.

Orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt DSP-2-613II-35/08, Komisja Dyscyplinarna przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)z dnia 06 października 2005 r. i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania tej Komisji. Postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)jest w toku.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego oraz z uwagi na fakt, iż powód na rozprawie w dniu 13 lipca 2011 r. /k.78/ cofnął roszczenia o ustalenie nieważności oświadczenia Rektora strony pozwanej z dnia 15 lutego 2007 r. o wygaśnięciu umowy o pracę i o nakazanie stronie pozwanej zawarcia z powodem umowę o pracę na poprzednich warunkach Sąd uznał, iż postępowanie w części podlegało umorzeniu, zaś w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powództwo o ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal było bezzasadne, bowiem stosunek ten wygasł z mocy prawa na skutek prawomocnego ukarania powoda karą dyscyplinarną zwolnienia z pracy połączoną z zakazem przyjmowania do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat od ukarania, na mocy orzeczeń Komisji Dyscyplinarnych - uczelnianej oraz odwoławczej – z dnia 06 października 2005 r. i z dnia 01 grudnia 2006 r.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie o przepis art. 127 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym: Biorąc pod uwagę tenże przepis oraz treść ww. orzeczeń Komisji Dyscyplinarnych, Rektor pozwanej uczelni pismem z dnia 15 lutego 2007 r. zawiadomił powoda o tym że w dniu 01 grudnia 2006 r. zawarty między stronami stosunek pracy wygasł z mocy prawa.

Jak wskazał Sąd I instancji, powyższe oświadczenie Rektora miało charakter wyłącznie deklaratoryjny, jedynie taki bowiem charakter może mieć stwierdzenie ustania stosunku pracy w sytuacji faktycznego wystąpienia przesłanek jego wygaśnięcia z mocy prawa, a co miało miejsce w niniejszej sprawie z mocy art. 127 ust. 1 pkt. 3 ww. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. W takim też wypadku, w ocenie Sądu Rejonowego, bezzasadne jest powództwo o ustalenie trwania stosunku pracy na podstawie art. 189 k.p.c., a także nie jest możliwe uznanie nieważności (nieistnienia) wygaśnięcia stosunku pracy. Skutek w postaci wygaśnięcia stosunku pracy powoda nastąpił bowiem w rozpoznawanej sprawie z mocy samego prawa - z chwilą wydania przez odwoławczą Komisję Dyscyplinarną przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.prawomocnego orzeczenia z dnia 01 grudnia 2006 r. utrzymującego w mocy orzeczenie

Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)z dnia 06 października 2005 r. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt I PK 77/10, Lex nr 737371).

Sąd I instancji dodał, iż w judykaturze podkreśla się, że nawet gdy pracodawca niesłusznie (niezgodnie z prawem) stwierdzi wygaśnięcie stosunku pracy, skutek ten, pomimo to, następuje (por. ww. wyrok Sądu Najwyższego).

Sąd rejonowy wskazał nadto, iż konsekwencją oddalenia roszczenia powoda o ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal jest oddalenie roszczenia o dopuszczenie powoda do wykonywania pracy u strony pozwanej. Ponadto drugie z wymienionych roszczeń podlegało oddaleniu jako przedwczesne. Bowiem na skutek wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2008 r., Komisja Dyscyplinarna ds. Nauczycieli Akademickich przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.orzeczeniem z dnia 23 kwietnia 2009 r. uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)z dnia 06 października 2005 r. i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania tej Komisji, zaś postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)nie zostało jeszcze zakończone.

Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, że powód naruszył w przedmiotowej sprawie ustawowy termin z art. 67 k.p. w zw. z art. 264 § 2 k.p., co również rodzi skutek w postaci oddalenia powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w zakresie pkt II, tj. w części oddalającej wyrok z dnia 13 lipca 2011 r. oraz w zakresie pkt III, tj. w części w jakiej Sąd ten zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 63 k.p. w zw. z art. 127 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, poprzez jego nieprawidłową wykładnię i błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie zaistniały z mocy ustawy podstawy do wygaśnięcia stosunku pracy, a postępowanie dyscyplinarne nie daje podstaw do żądania ustalenia, że stosunek pracy trwa nadal, podczas gdy orzeczeniem Sądu Apelacyjnego uchylono orzeczenie Komisji dyscyplinarnej przy Radzie Głównej oraz zniesiono postępowanie od dnia 06 października 2005 r. i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, „ co w konsekwencji umożliwia powodowi dochodzenie ustalenia istnienia stosunku pracy i dopuszczenie do jej wykonania.

Wskazując na powyższe uchybienia powód, na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c. wniósł o zmianę tego wyroku w zaskarżonym zakresie (tj. w pkt II) i ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy stronami trwał nadal oraz o dopuszczenie powoda do wykonywania pracy oraz o zmianę tego wyroku w zaskarżonym zakresie (tj. w pkt III) i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości, względnie o jej odrzucenie z powodu wniesienia po terminie, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego strona pozwana powtórzyła argument wyrażony w odpowiedzi na pozew wskazując, iż przepis art. 127 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zarówno w dacie orzekania Komisji Odwoławczej jak i pisma z dnia 15 lutego 2007 r. miał następujące brzmienie: „, stosunek pracy mianowanego nauczyciela akademickiego wygasa z mocy prawa w przypadku prawomocnego ukarania karą dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego na stałe lub na czas określony”.

Tym samym, zdaniem strony pozwanej, należy uznać, iż działanie

Rektora Politechniki nie było w żadnej mierze bezprawne. Rektor, jak podkreśliła strona pozwana, „, jedynie zrealizował ciężący na nim ustawowy obowiązek (...)”.

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2011 r. **Sąd Okręgowy we Wrocławiu** Wydział VII Pracy (sygn. akt VII Pa 248/11) /k.139/ zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. akt XP 668/11) w pkt II w ten sposób, że nakazał stronie pozwanej Politechnice (...) we W. dopuścić powoda Z. M. do pracy na dotychczasowych warunkach (pkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje oraz nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia kwotę 4 750,00 zł tytułem opłaty od pozwu i apelacji, od których powód był zwolniony.

Sąd Okręgowy uznał ustalenia faktyczne Sądu I instancji za własne, uznając jednak, w odróżnieniu od Sądu Rejonowego, że uchylenie przez Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 września 2008 r. orzeczenia organu dyscyplinarnego II instancji sprawia, że powód jest nadal pracownikiem strony pozwanej z wszystkimi tego konsekwencjami. Wobec tego, pracodawca bezpodstawnie nie dopuszcza go do pracy. Na poparcie tego stanowiska Sąd Okręgowy odwołał się do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 grudnia 2002 r. (sygn. akt I PKN 620/01, OSNP 2004 nr 11, poz. 192), zgodnie z którym, uchylenie przez Sąd Najwyższy orzeczenia komisji dyscyplinarnej II instancji dla nauczycieli akademickich w przedmiocie wydalenia z zawodu oznacza, że odpadła podstawa stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy i następuje jego restytucja, bez potrzeby składania przez pracodawcę oświadczenia woli, a odpowiednie zastosowanie w tej sytuacji art. 97 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 z późn. zm.) polega na możliwości żądania przez nauczyciela akademickiego dopuszczenia do pracy. Wniosek taki ma uzasadnienie w tym, że stosownie do § 13 ust. 1 rozporządzenia z dnia 23 października 1991 r., udowodnienie winy jest niezbędnym warunkiem wymierzenia kary dyscyplinarnej oraz dalszych jej konsekwencji. W tej sytuacji nastąpiła restytucja stosunku pracy powoda bez potrzeby składania przez pracodawcę oświadczenia woli, wskutek uchylenia przez Sąd Najwyższy orzeczenia dyscyplinarnego o wydaleniu powoda z zawodu nauczycielskiego. W omawianym orzeczeniu z dnia 05 grudnia 2002 r. Sąd Najwyższy uznał, że skoro wygaśnięcie z mocy prawa stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim następuje automatycznie wraz z uprawomocnieniem się orzeczenia dyscyplinarnego wymierzającego karę wydalenia z zawodu nauczycielskiego, to brak prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego oznacza, że skutek przypisany przez prawo takiemu orzeczeniu nie mógł nastąpić i nie nastąpił choćby organ uprawniony do mianowania stwierdził wygaśnięcie stosunku pracy, w tym prawo do wynagrodzenia na zasadach i warunkach przewidzianych w art. 81 § 1 k.p. Inaczej rzecz ujmując, w następstwie uchylenia orzeczenia o ukaraniu nauczyciela akademickiego karą dyscyplinarną wydalenia z zawodu nauczycielskiego, odżywa jego dotychczasowy stosunek pracy, a odpowiednie stosowanie art. 97 ust. 2 ustawy o szkolnictwie wyższym polega na tym, że mianowany nauczyciel akademicki może żądać dopuszczenia go do pracy lub takich roszczeń, jakie wynikają z istniejącego stosunku pracy.

Przedstawiony wyżej pogląd Sądu Najwyższego i przytoczoną argumentację Sąd Okręgowy w pełni podzielił, uznając, że uzasadnia ona zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji.

W skardze kasacyjnej /k.153-156/ strona pozwana zaskarżyła w całości wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2011 r.

W zakresie podstawy naruszenia prawa materialnego skarżąca zarzuciła ww. orzeczeniu naruszenie art. 127 ust. 1 pkt 3 Prawa o szkolnictwie wyższym z 2005 r. w związku z art. 63 k.p. i w związku z § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1991 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich (Dz.U. z 1991 r., Nr 99, poz. 440), które polegało na błędnej wykładni i co za tym idzie błędnym przyjęciu w sprawie o ustalenie, że stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal oraz przyjęciu błędnej konkluzji, że uchylenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu nauczyciela akademickiego karą wykluczenia z zawodu przesądza o jego braku winy, co z kolei miało niweczyć ex tunc wygaśnięcie stosunku pracy.

Strona pozwana podniosła również zarzuty, mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, naruszenia prawa procesowego poprzez:

- niezastosowanie art. 316 k.p.c. w związku z § 13 wyżej wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1991 r. i wydanie wyroku bez uwzględnienia, że w chwili zamknięcia rozprawy lub jej brak po stronie obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym nie miały znaczenia dla wystąpienia skutku określonego w art. 127 ust.

1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym ze względu na wcześniejsze uchylene tego rozporządzenia, a zatem przez orzekanie bez związku ze stanem faktycznym w dniu wydania wyroku;

- niezastosowanie art. 328 k.p.c., co mogło mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a to przez odniesienie się w uzasadnieniu głównie do orzeczenia Sądu Najwyższego, opartego na nieistniejącym w dniu orzekania stanie prawnym, przy jednoczesnym zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu podstaw faktycznych rozstrzygnięcia, a to przez odniesienie się w uzasadnieniu głównie do orzeczenia Sądu Najwyższego opartego na nieistniejącym w dniu orzekania stanie prawnym, przy jednoczesnym zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu podstaw faktycznych rozstrzygnięcia oraz przez zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem (aktualnych w dniu wyrokowania) przepisów prawa. Sąd, jak wskazała strona pozwana, w uzasadnieniu nie wskazał faktów, które uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i ewentualnych przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wnioskowi pełnomocnika strony pozwanej;

- niezastosowanie art. 365 k.p.c. i wydanie wyroku w sprawie o ustalenie z pominięciem ustalenia, iż elementem związania Sądu prawomocnym orzeczeniem jest także skutek wywołany już samą tylko prawomocnością orzeczenia (tj. wygaśnięcia z mocy prawa stosunku pracy).

Wyrokiem z dnia 09 stycznia 2013 r. (sygn. akt II PK 140/12) /k.166 - 174/ **Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i** przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu ww. wyroku Sąd Najwyższy wskazał, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia uznał ustalenia faktyczne Sądu I instancji za własne, a co za tym idzie w skardze kasacyjnej bezpodstawnie zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i ewentualnych przyczyn, dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wnioskowi pełnomocnika strony pozwanej. Sąd Najwyższy dodał jednak, iż zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony w odniesieniu do wymagania, aby uzasadnienie wyroku zawierało wyjaśnienie jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa mogących stanowić podstawę zaskarżonego wyroku , a co za tym idzie nie mógł wyjaśnić jego podstawy prawnej. W tym zakresie, jak zaznaczył Sąd Najwyższy, Sąd Okręgowy poprzestał na zreferowaniu i podzieleniu stanowiska Sądu Najwyższego zaprezentowanego w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 grudnia 2002 r. (sygn. akt I PKN 620/01, OSNP 2004, nr 11, poz. 192), pomijając, co na marginesie podkreślił Sąd Najwyższy, późniejsze orzeczenia tego Sądu odnoszące się do kwestii prawnych będących przedmiotem niniejszej sprawy.

Sąd Najwyższy zauważył przy tym, iż Sąd Okręgowy nie wskazał, czy akceptacja wskazanego poglądu Sądu Najwyższego z uzasadnienia wyroku z dnia 05 grudnia 2002 r. oznacza przyjęcie, że powołane przez Sąd Najwyższy przepisy art., 97 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 z późn. zm.) oraz § 13 ust.1 rozporządzenia z dnia 23 października 1991 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich (Dz.U. z 1991 r., Nr 99, poz. 440) stanowią podstawę prawną wyroku Sądu Okręgowego zaskarżonego skargą kasacyjną. Przepisy te jednak, jak wskazał Sąd Najwyższy, nie mogły mieć zastosowania w sprawie ze względu na to, że utraciły moc obowiązującą.

Wskazał również, iż Sąd Okręgowy nie zamieścił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ani jednego zdania wskazującego na dokonanie subsumcji przyjętych ustaleń faktycznych do określonych przepisów prawa.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy uznał, że Sąd Okręgowy nie wskazał ani nie wyjaśnił podstawy prawnej zaskarżonego wyroku, co uniemożliwia jego kontrolę kasacyjną, a tym samym uzasadnia jego uchylene.

Odnosząc się do zarzutu błędnej wykładni art. 127 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 r. w zw. z art. 63 k.p. i w zw. z § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1991 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich Sąd Najwyższy wskazał, iż zarzut ten jest nietrafny „ skoro (...) nie wiadomo, czy Sąd Okręgowy przepisy te stosował i czy w ogóle stosował jakieś przepisy prawa materialnego. W tej sytuacji, wobec braku zarzutów odnoszących się do niewłaściwego zastosowania tych przepisów w stanie faktycznym

Sąd Najwyższy, jak wskazał, musiałby dokonać samodzielnej subsumcji stanu faktycznego do odpowiednich w jego ocenie przepisów prawa materialnego, co zdecydowanie wykraczałoby poza rolę sądu kasacyjnego wyznaczoną zwłaszcza w art. 398¹³ § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego „, te niedomagania skargi kasacyjnej nie usprawiedliwiają jednak jej oddalenia i pozostawienia w obrocie zaskarżonego wyroku, obciążonego tak zasadniczymi wadami, jak niewskazanie i niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia, zaniechanie subsumcji stanu faktycznego do przepisów prawa, odwołanie się do orzecznictwa dotyczącego nieobowiązujących przepisów bez rozważenia, czy ma ono zastosowanie w rozpoznawanej sprawie z pominięciem innych (późniejszych) orzeczeń Sądu Najwyższego wyrażających odmienne stanowisko.

Na rozprawie przed tut. Sądem, w dniu 11 kwietnia 2013 r. /k.184/ strona pozwanej wniosła o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, przed Sądem Najwyższym, tj. opłaty od skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg. norm przepisanych.

Strona pozwana oświadczyła nadto /czas: 03:50 – 00:04:30/, iż na skutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia z dnia 10 listopada 2011 r. przywróciła powoda do pracy jednakże niedługo po tym rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na to, iż powód zataił przed pozwanym pracodawcą, że w roku 2006 został prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne, a taka osoba z mocy prawa nie może być nauczycielem akademickim. Powód, jak zaznaczyła strona pozwana, nie odwołał się od złożonego mu z tej przyczyny oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Wskazała, nadto /czas: 00:04:28 – 00:05.16/, iż w toku postępowania powód złożył wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych opisując swoją rzekomo trudną sytuację majątkową. Tymczasem, jak zaznaczyła strona pozwana, powód składając wniosek był etatowym pracownikiem (...) Przyrodniczego we W. pełniąc funkcję Dyrektora Instytutu Budownictwa.

Strona pozwana dodała, iż powód został następnie zwolniony również z (...) Przyrodniczego, jednakże obecnie posiada środki do życia, bowiem pobiera emeryturę.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy na podstawie oświadczenia pełnomocnika strony pozwanej ustalił następujące nowe fakty :

Na skutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2011 r. który zmienił wyrok Sądu I Instancji strona pozwana przywróciła powoda do pracy.

Następnie rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z uwagi na to, iż powód zataił przed pozwanym pracodawcą, że w roku 2006 został prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne, a taka osoba z mocy prawa nie może być nauczycielem akademickim.

Powód, nie odwołał się od złożonego mu z tej przyczyny oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia i na chwilę obecną nie jest już pracownikiem pozwanej Politechniki (...) z innej przyczyny niż rozpatrywana w niniejszej sprawie.

Po ponownym rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy zważył

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy oceniając zasadność zarzutów apelacji zważył

w szczególności, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które w konsekwencji skutkowały wyprowadzeniem logicznie prawidłowych, a przy tym trafnych i niesprzecznych wniosków, które to ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował i przyjął jako własne.

Apelacja ograniczała się jedynie do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego (art. 63 kp i 127 ust. 1 pt. 3 ustawy o szkolnictwie wyższym) i stanowiła, zdaniem Sądu Okręgowego nieuzasadnioną i gołosłowną polemikę z prawidłową wykładnią w/w przepisów zastosowanych przez Sąd I instancji.

Przeprowadzone przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne nie tylko korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale także nie przekraczają określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. granic swobodnej oceny dowodów, czego z resztą skarżący nie nawet nie zarzucał.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji słusznie uznał, iż roszczenie powoda o ustalenie, iż stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal jest bezzasadne z tej prostej przyczyny, że stosunek pracy między stronami wygasł z mocy prawa na skutek prawomocnego ukarania powoda karą dyscyplinarną zwolnienia z pracy połączoną z zakazem przyjmowania do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat od ukarania, na mocy orzeczeń Komisji Dyscyplinarnych – uczelnianej oraz odwoławczej – z dnia 06 października 2005 r. i z dnia 01 grudnia 2006 r.

Subiektywnie oceniając swoją sytuację prawną dotyczącą zatrudnienia , powód fakt ten inaczej postrzegał i interpretował.

Zgodnie jednak z przepisem art. 127 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jednolity z dnia 26 marca 2012 r. Dz.U. z 2012 r., poz. 572), który został przytoczony przez Sąd I Instancji **stosunek pracy mianowanego nauczyciela akademickiego wygasa z mocy prawa w przypadku prawomocnego ukarania karą dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonania zawodu nauczyciela akademickiego na stałe lub na czas określony.**

W przedmiotowej sprawie, w dniu 30 maja 2005 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)złożył wniosek o wszczęcie w stosunku do powoda postępowania dyscyplinarnego, obwiniając go o wielokrotne popełnienie plagiatu i naruszenie norm etycznych i dobrych obyczajów w nauce. Uczelniana Komisja Dyscyplinarna dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)orzeczeniem z dnia 06 października 2005 r. (sygn. akt KD - NA 2/2005) uznała powoda za winnego zarzucanych mu czynów, za co ukarała powoda karą zwolnienia z pracy połączoną z zakazem przyjmowania do pracy w zawodzie nauczycielskim w okresie trzech lat od ukarania.

Na skutek odwołania się powoda od wskazanego orzeczenia do instancji wyższej, odwoławcza Komisja Dyscyplinarna przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.orzeczeniem z dnia 01 grudnia 2006 r. (sygn. akt (...)17/06), utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...). Tym samym orzeczenie to stało się prawomocne . Wynika to wprost z treści art. 146 ust 4 ustawy o szkolnictwie wyższym „ **Od prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej** , o której mowa w art. 142 ust. 1 pkt 2, stronom służy odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.”

Bez znaczenia dla istoty sprawy zatem było , że następnie Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń społecznych w Warszawie, wyrokiem z dnia 22 września 2008 r. (sygn. akt III A Po 2/07) uchylił zaskarżone przez powoda orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.z dnia 01 grudnia 2006 r. (sygn. akt (...)022-17/06) zniósł postępowanie od dnia 06 października przed Komisją Dyscyplinarną dla Nauczycieli akademickich Politechniki (...)i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego; oraz fakt , że w następstwie tego, w dniu 23 kwietnia 2009 r. Komisja Dyscyplinarna ds. Nauczycieli Akademickich przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego wydała orzeczenie mocą którego uchyliła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich pozwanej Politechniki (...)i przekazała sprawę powoda tejże Komisji do ponownego rozpoznania.

Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, nie oznacza jednakże, iż zasadnym jest stanowisko powoda, który w przedmiotowym postępowaniu domagał się ustalenia istnienia stosunku pracy i dopuszczenia do jej wykonywania.

Przeciwnie, z literalnej wykładni przepisu 127 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym jednoznacznie wynika, iż w rozpoznawanej sprawie skutek w postaci wygaśnięcia stosunku pracy powoda nastąpił z mocy samego prawa – z chwilą wydania przez odwoławczą Komisję Dyscyplinarną przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego w W.prawomocnego orzeczenia z dnia 01 grudnia 2006 r. utrzymującego w mocy orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich Politechniki (...)z dnia 05 października 2005 r.

Biorąc pod uwagę wyżej przytoczony przepis art. 127 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz treść ww. orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej, prawidłowo Rektor pozwanej uczelni pismem z dnia 15 lutego 2007 r. zawiadomił powoda, iż w dniu 01 grudnia 2006 r. stosunek pracy między stronami wygasł z mocy prawa.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, powyższe oświadczenie Rektora strony pozwanej miało charakter wyłącznie deklaratoryjny, jedynie taki bowiem charakter może mieć stwierdzenie ustania stosunku pracy w sytuacji faktycznego wystąpienia przesłanek jego wygaśnięcia z mocy prawa, a co miało miejsce w niniejszej sprawie z mocy art. 127 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym mającego te same brzmienie zarówno w dacie orzekania Komisji Odwoławczej jak i pisma Rektora strony pozwanej z dnia 15 lutego 2007 r.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 stycznia 2007 r., sygn. akt II PK 181/06, w którym stwierdził, iż uchylenie orzeczenia komisji dyscyplinarnej stanowiącego podstawę stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy nauczyciela akademickiego nie prowadzi do restytucji ex tunc stosunku pracy, lecz stanowi podstawę ewentualnych roszczeń określonych w art. 56 - 61 k.p. potwierdzając tym samym linię orzeczniczą przyjętą przez Sąd Najwyższy już w wyroku z dnia 22 września 2004 r., sygn. akt I PK 613/02, tj. w czasie gdy za sprawą przepisu § 13 obowiązującego wówczas Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1991 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec nauczycieli akademickich (Dz.U. z 1991, Nr 99, poz. 440) kwestia ustalenia winy obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym mogła mieć jakieś znaczenie przy ocenie skutków orzeczenia kary dyscyplinarnej dla wygaśnięcia stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie nie sposób się również doszukać za powodem naruszenia art. 63 k.p. stosownie do którego umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż cytowany powyżej przepis art. 127 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym jest takim właśnie przepisem szczególnym.

Warto również zaznaczyć, iż w judykaturze podkreśla się, że nawet gdy pracodawca niesłusznie (niezgodnie z prawem) stwierdzi wygaśnięcie stosunku pracy, a pracownikowi przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy lub o odszkodowanie, to w takim przypadku początkiem terminu określonego w art. 264 § 2 k.p. jest dzień, w którym pracodawca odmówił dalszego zatrudniania pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt I PK 77/10).

Mając na uwadze powyższe rozważania należy uznać, iż Sąd Rejonowy słusznie oddalił roszczenie powoda o ustalenie że stosunek pracy pomiędzy stronami trwa nadal. Konsekwencją oddalenia tego roszczenia musiało być, i było, oddalenie roszczenia o dopuszczenie powoda do wykonywania pracy.

W tym miejscu należy również wskazać, iż na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 kwietnia 2013 r. strona pozwana ujawniła, niezaprzeczone przez powoda, nowe fakty, wskazując /czas: 03:50 – 00:04:30/, iż na skutek wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2011 r. przywróciła powoda do pracy jednakże niedługo po tym rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na to, iż powód zataił przed pozwanym pracodawcą, że w roku 2006 został prawomocnie skazany za przestępstwo umyślne, a taka osoba z mocy prawa nie może być nauczycielem akademickim. Powód, jak zaznaczyła strona pozwana, nie odwołał się od złożonego mu z tej przyczyny oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia i na chwilę obecną nie jest już pracownikiem pozwanej Politechniki

(...). Stosunek pracy został rozwiązany z powodem z innej jeszcze przyczyny niż rozpatrywana w niniejszej sprawie,. Fakt ten spowodował, że nawet z tego powodu odpadła jakakolwiek podstawa restytucji zatrudnienia powoda u strony pozwanej.

A co za tym idzie powództwo należy uznać nie tylko za bezzasadne, ale również - w świetle nowych faktów - za bezprzedmiotowe.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty poniesionej przez nią opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 2750,00 zł oraz koszty wynagrodzenia reprezentującego ją w sprawie profesjonalnego pełnomocnika w łącznej wysokości 300,00 zł, które Sąd wyliczył w oparciu o przepisy § 11 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Stosownie do treści ww. przepisów stawka minimalna za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o roszczenia niemajątkowe, jakimi były roszczenia powoda, wynosi 60,00 zł. ‘

Stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym przez Sądem Okręgowym wynoszą natomiast 50 % stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam radca prawny – 75 % stawki minimalnej, w obu wypadkach nie mniej niż 60,00 zł.

W postępowaniu kasacyjnym natomiast, stawki minimalne za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej oraz za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej wynoszą 50 % stawki minimalnej, a jeżeli nie prowadził sprawy w drugiej instancji ten sam radca prawny – 75 % stawki minimalnej, w obu wypadkach nie mniej niż 120,00 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.